

„Vaps, ära mine jampiks! kas sa ei arwa seesugusid kindaid enam kui ühe paari meie kibekonnas ja maias olema? Meid on paari- ja umbpaarikaupa leida. Mis pärast peaks Mibkli kinnas warga kindaga paarimees olema?“ „Kirjud kindaid on igalpool palju leida,“ wastas Triinu, „aga sel kinda paaril on üks tähtsam ise märk, misga neid teiste kinnaste tosinate hulga wõiks wäljavalitada. Kas näate seda kolmefordist sinise-punase willa- ja tugewa walge-niidiga kokukorutatud lõnga, misga kinda loomus sõrme laiuselt on kootud?“ Kõik waatasid nüüd terasel silmaga wereplekiliist kinnast, ja leidsid Triinu tähendamise tõeks. „Siiski wõib niisugusi kindaid enam kui üks paar olla,“ ütles isa — „ja meil ei ole mitte õigust Korbitsa Mibkli peale warguse süüd mõelda.“ Kui weel tül aega selle asja pärast edasi tagasi oli räägitud, heideti wiimaks õhtul puhkama. Tuli oli ammugi toas kustunud, kusked juba kolmefordiga õhtul laulnud, aga Jüril ei tulnud und silma. Imelik kinda lugu ei läinud tal mõtest, ega lastnud magama uinuda. Et Korbitsa Mibkel naabris Udumetsa wallas üks joodik, praasia ja laisanahaga peremees oli, seda teadis igamees, niisamati ka seda, et ta kaunis nõukas raha- ja leiwamees oli. Täna õõsel tulid kõik need tutawad asjad Jüril meele, ja näitas nüüd ühekorraga laisa, praasia peremehe raha lugu natuke kui wõeras, mis teatud elukorraga kogu ei tahtnud joosta. Wast hommiku eel uinus Jüri magama; siiski oli ta hommikul wirgudes esimene, sest et wanemal inimesel, kes ühel aial harinud ülesärfama, uni isa omal aial kaub. Jüri tallitas oma hommikused peremehe tööd korrale, pani loibu aial tue ja kasuka selga, käekis pösa hobuse saani ete panna, üteldes: „Mul on täna kiriku õpetaja ja Konglamäe herraga natuke asja tallitada, sellepärast ei jõua ma enne õhtu tagasi.“ Beretähjedega warga kindad oli ta teiste teadmata pöue pistnud. Ehteks sõitis ta kirikumõisa ja rääkis kinda lugu õpetajale. Õpetaja lasis oma habused ete panna ja sõitis Jüriga seltsis Konglamäele,

sest Konglamäe berra oli sel puhul haakenrihtri-kohtu ametis. Kiriku õpetaja ja herra pidasid tül aega iseseislik nõuu, siis kutsuti Jüri tuppa, wõeti werine kinnas tunnistabeks ja kinnitati Jürile, et ta jalapealt kogu tagasi sõidaks, ja oma naise ja lastele ütles, et nemad pikemalt ühegi elawa hingele seist kinda asjast midagi ei räägiks, muidu wiiks enneaegne jut laiemale peasta, kui tarwis oleks. Jüri tõttas kogu tagasi, rääkis lähidelt oma pääwa tallitust, ja käskis pererahwa suud puhtad pidada.

Paari pääwa pärast tuli üks tutaw Soofüla peremees mõisast tulles Jürile siise, kol uudist täis, mis ta Konglamäel täna kuulnud ja näinud. Hommiku wara oli Konglamäe herra Udumetsa mõisa sõitnud, sealt Udumetsa herra, kohtumehe ja kolme mõisa mehega Korbitsa Mibkli talusse läinud, kus peremees ja perenaine kobe lindlast wahi alla olid pandud, senni kui herrad oita ja maja igaskohas läbi otsinud. Wiimaks oli Konglamäe herra ühe kindaga aidast tulnud ja Sakskaele Udumetsa herrale ütelnud (mis toa-vois äramõistnud): „Se asj on selge, kindad on paarimehed.“ Siis andis ta kohtumehele käsku, Mibkli käed selja peale kinnistada ja teda wahi al Konglamäe mõisa wia. Pealegi pidi kohtumees Mibkli naise senni wahi alla panema, et ta ära ei jookseks, ja teisel pääwal ka mõisa saatma. Aida usse oli herra luffu ja oma pitseriga kinnipannud. Mis se imelik asi tähendas, seda ei teadnud külasline pikemalt seletada. Olesk ilja aegu fuskil ligimail wargust kuulda olnud, siis wõiks asja se läbi tähanda; aga nüüd jäi asi kõigil mõistmata. Jüri pererahwas mõistis lugu kobe, aga seeldu meeletuletates, ei annud naad külasmehele mitte pikemat asja otsust.

Kuda iljemine Korbitsa Mibkel naisega Tallinna wangi wiidi, kus mõlemad isepäinis linnist peeti, et teine teisega kogu ei saanud, ja kuda kohtu läbi laulamisest rohkem aadta wäljastwad: sest wõisid paljugi rääkida. Wähe wahel kutsuti silt ja sealt rahwast kohtu ete, esalt kui tunnis-